

கலைஞரும்

32

நானும்

■ எஸ்.ராஜா,
பட்டிமன்ற பேச்சாளர்

“கலைஞர் என்கிற ஆளுமையை முதன்முதலில் நான் அறிந்தது ‘பராசக்தி’ திரைப்படத்தின் வழியாகத்தான். 1968 -ஆம் ஆண்டில், ‘பராசக்தி’ மறுவெளியீட்டின் போது, எனக்குப் பத்து வயதிருக்கும். குடும்பத்துடன் அந்தப் படத்துக்குச் சென்றோம்.

என் அப்பா ஆசிரியர், கூடவே திராவிட இயக்கப் பற்று கொண்டவர். அப்போதெல்லாம் ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலும் அப்படித்தான் இருந்தனர். அந்தப் படத்தின் பவர்ஃபுல்லான நீதிமன்றக் காட்சி, கம்பீரமான மொழிநடை, தமிழ் எல்லாம் புல்லரிக்க வைத்தன. அந்த வயதில், அவ்வளவுதான் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது.

ஓரளவு எனக்கு விவரம் தெரியத் தொடங்கிய, 1972-ஆம் ஆண்டில் கட்சியில் இருந்து எம்.ஜி.ஆர் பிரிந்தபோது, அது எங்கள் வீட்டிலும் எதிரொலித்தது. பள்ளி மாணவர்கள் எம்.ஜி.ஆர் மீது கொண்டிருந்த கவர்ச்சி காரணமாக சில இடங்களில் கலவரமெல்லாம் செய்தனர். எனக்கும், எம்.ஜி.ஆர் மீது சினிமா கவர்ச்சி இருந்தது. இதனால், எனது அப்பா என்மீது கடும் கோபம் கொண்டார். ‘சினிமா ஆளு பின்னாடி போகாதிங்கடா, கட்சி கெட்டுப்போகும்’ என்பார். அப்படிப்பட்ட நேரங்களில் கலைஞரின் இரண்டு பெருமைகளையாவது சொல்லிவிடுவார்.

கலைஞரைச் சந்தித்துப் பார்!

எம்.ஜி.ஆர் பேச்சைக் கேட்க ஒரு கூட்டத்துக்குச் சென்று வந்த அன்று, அப்பா திட்டினார். “ஒரு நாள், ஒருபொழுதாவது கலைஞரைச் சந்தித்துப் பார். அதன் பின்னர் எந்தக் கவர்ச்சிக்கும் மயங்கமாட்டாய்” என்று கூறினார்.

நான் மேடைப் பேச்சாளனாவேன், எழுதுவேன் என அறியாமலேயே அந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னார். உண்மையில், அந்தச் சொற்களுக்கு அப்படியே உயிர் இருந்தது. கலைஞரை முதன்முறையாகப் பார்த்த அன்று, என் அப்பா சொன்ன சொற்கள் எவ்வளவு பொருள்பொதிந்தவை என்பதை உணர்ந்தேன்.

மேடையைத் தனதாக்கும் வல்லமை

பிற்பாடு இலக்கியம், வாசிப்பு, மேடைப்பேச்சு எனத் தொடங்கிய பின்னர் கலைஞரின் பன்முக ஆற்றல் கண்முன்னால் தெரிந்தது. மேடைப் பேச்சாளர்கள் யாருமே கலைஞர் உரையை, அவரது மேடைப் பேச்சுக் கலையைப் பார்க்காமல், கேட்காமல் வளர முடியாது. ஒரு மேடையை எப்படித் தனதாக்கிக் கொள்வது என்கிற கலையை,

“எல்லா மேடையும் அவர் மேடை..!”

கலைஞரைப் பார்த்துக் கற்றுக்கொள்ள முடியும்.

நேரடி விமர்சனமாக இருந்தாலும், அதை நகைச்சுவை, குத்தல், சுட்டிக்காட்டல் எனப் பல வடிவங்களில் செய்வார். பேச்சின் நீளம், ஆழம், பொருள் எனப் பேச்சாளரின் பன்முகத் தன்மையை 60 ஆண்டுகளுக்கும் மேல் மேடையில் நிகழ்த்திய தலைவர் என்றால், அது கலைஞர் மட்டும்தான்.

அவரது பல கூட்டங்களைக் கேட்டு, அவர் எப்படிக் கடலலை போன்ற கூட்டத்தைத் தனது குரலால் கட்டுப்படுத்துகிறார் என வியந்திருக்கிறேன். அதைப் பார்த்து, கேட்டு உணர்ந்து அனுபவித்தால் மட்டுமே புரிந்துகொள்ள முடியும்.

பரபரப்பிலும் நிதானம்!

நான் மேடைப் பேச்சாளனாக வளர்ந்து வரும்போது, சாலமன் பாப்பையா அவர்களுடன் பட்டிமன்றங்களில் பேசுவதை கலைஞர் பார்த்திருக்கிறார். ஆனால், நேரடியாகச் சந்தித்தது என்றால், 2006-ஆம் ஆண்டில்தான். அமெரிக்க விசா தொடர்பாக, பேராசிரியர் சாலமன் பாப்பையா அவர்களுடன் சென்னை வந்திருந்த அன்றுதான். தேர்தல் முடிவுகள் அறிவிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஆகவே, பாப்பையா அய்யா அறிவாலயம் சென்றதால், நானும் அவருடன் சென்றிருந்தேன்.

கலைஞர், பேராசிரியர் மற்றும் இதர தலைவர்கள் எல்லோரும் பரபரப்பாகப் பேசிக்கொண்டிருந்த நேரத்தில், வந்தவர்களையும் சந்தித்தவண்ணம் இருந்தனர். பாப்பையா அய்யா கலைஞரைப் பார்த்து வாழ்த்தியதும், நான் கொஞ்சம் தயங்கியே தூரத்தில் இருந்தபடியே சால்வையைக் கையில் கொடுத்து, வணக்கம் வைத்துவிட்டு நகர்ந்தேன். சால்வையை வாங்கிய கலைஞர் என்னை “இங்க வா” என்பதுபோல அழைத்தார்.

“எவ்வளவு வேலை இருந்தாலும், நீ பேசும்போது கேட்பேன்” என்றார். அந்த நேரத்தில் மறைந்த என் அப்பா நினைவுக்கு வந்தார். எனது கண்கள் நீரால் திரைக் கட்டிவிட்டன. எனது மேடைப் பேச்சுக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய வாழ்த்தாக கலைஞரின் சொற்கள் இருந்தன. அன்றைக்கு இருந்த சூழ்நிலையில், அதைச் சொல்ல வேண்டும் என்கிற அவசியம் இல்லை. ஆனால், எந்தப்

பரபரப்பிலும் நிதானம் தவறாத அவரது ஆளுமை, இயல்பாக இருக்கும் பண்பு, ஆச்சரியத்தின் உச்சிக்கே என்னைக் கொண்டு சென்றது.

யுத்தால் பேச முடியும்

பாடலாசிரியர் பா.விஜய் எழுதிய 10 நூல்களை ஒரே மேடையில் கலைஞர் வெளியிட்டார். அந்த மேடையில், நானும் ஒரு பேச்சாளராகக் கலந்து கொண்டேன். அப்போது பேசிய பலரும், தாங்கள் பேச நினைத்ததை, முன் பேசியவர்கள் குறிப்பிட்டுவிட்டனர் எனக்கூறி, தாங்கள் பேசுவதற்கு இவ்வளவுதான் இருக்கிறது என முடித்தனர்.

சிறப்புரையாற்றிய கலைஞர், “பத்து நூல்களிலும் பேசுவதற்கு எவ்வளவோ விஷயங்கள் இருக்கின்றன. பத்து நூல்களையும் படித்திருந்தால், அவற்றைப் பேச முடியும். இந்த மேடையில், பத்து நூல்களையும் படித்து நான் ஒருவன் மட்டும்தான் போல” என்றார். அதுதான் உண்மை. நான் உட்பட மேடையில், நூல்களைப் பற்றிப் பேச வந்த எல்லோரும் கை தட்டினோம்.

முதலமைச்சராகப் பல வேலைகள், ‘முரசொலி’ பணி, ‘கட்சிப் பணி’ இவற்றுக்கு இடையில் பத்து நூல்களைப் படித்து குறிப்பு எடுக்க, இவருக்கு எப்படி நேரம் கிடைக்கிறது என வியப்பாக இருந்தது: ‘சிவாஜி’ பட 175-வது நாள் விழாவின்போது அவர் கையால் எல்லோருக்கும் விருது வழங்கப்பட்டது. என்னைக் குறிப்பிடுகையில் ‘பட்டிமன்ற பாவலர்’ என அவர் அழைத்தது மிகப் பெருமையாக உரை வைத்தது.

கல்லூரியைக் காக்க வேகம்

மதுரையில் ஒரு கல்லூரி நிர்வாகப் பிரச்சினை தொடர்பாக, பாப்பையா அய்யா, கலைஞர் அவர்களைச் சந்தித்தார். நானும் உடன் சென்றிருந்தேன். அப்போது சம்பந்தப்பட்ட சில அதிகாரிகளும் வந்திருந்தனர்.

பாப்பையா அய்யா அங்குள்ள பிரச்சினைகளை விளக்கியதும், அதிகாரிகள் தரப்பில் அதை

“ஒருநாள், ஒருபொழுதாவது கலைஞரைச் சந்தித்துப் பார். அதன் பின்னர் எந்தக் கவர்ச்சிக்கும் மயங்க மாட்டாய்!” என்று எனது அப்பா கூறினார்.

மறுத்து, அங்கு எல்லாமே சுமுகமாக இருக்கிறது எனக் கூறினார். அய்யா அங்குப் பணியாற்றிய தனது அனுபவத்துடன் மீண்டும் எடுத்துக் கூறினாலும், அதிகாரிகள் தவறான தகவலை கலைஞர் அவர்களிடம் கூறிக்கொண்டிருந்தனர்.

சற்றுத் தள்ளி அமர்ந்திருந்த நான், கொஞ்சம் வேகமாக, “அய்யா ஒரு நிமிஷம், நாங்க பட்டிமன்றம் பேசி சம்பாதித்துவிட்டு சும்மா இருக்கலாம். ஆனா, ஒரு நல்ல நிறுவனம் கெட்டுப்போய்விடக்கூடாது என்பதற்காக உங்களத் தேடி வந்திருக்கோம்” எனக் கூறினேன். கலைஞர் உடனே சிரித்துக் கொண்டு,

அப்போது தலைமைச் செயலாளரை வரச் சொல்லு எனக் கூறிவிட்டு, “நீங்க புறப்படுங்க” என வழி அனுப்பினார். நாங்கள் பேசிவிட்டு, வீட்டுக்குக் கீழே வருவதற்குள் சன் டிவிவில், அந்தக் கல்லூரி விவகாரம் தொடர்பாக, தலைமைச் செயலாளர் தலைமையில் குழு அமைப்பு என ‘பிரேக்கிங்’ செய்தி வந்தது.

எந்த விவகாரமாக இருந்தாலும், கலைஞரின் கவனத்துக்குக் கொண்டு சென்றால், அதில் விரைவாகத் தீர்வு எட்டப்படும் என்பதை என் அனுபவத்தில் பார்த்த நிகழ்வு அது. தவிர, வேண்டுகோள்களுக்குச் செவி சாய்ப்பது, எதிர்க்குரலை ஏற்பது என கலைஞரின் அந்த ஆளுமை எந்தத் தலைவராலும் பிரதி எடுக்க முடியாத பண்பினை, மற்ற தலைவர்களுடன் ஒப்பிட வைத்தது.

தொடர்ந்து மக்களோடு தொடர்பில் இருந்த தலைவராக அவர் இருந்தார். அவருடன் தொடர்பில் இல்லாதவர்களும், தொடர்புகொள்ள வேண்டும் என ஆசைப்படுபவராக இருந்தார். அவர் இல்லாதபோதும் நமது தொடர்பில் இருப்பவராக இருக்கிறார், என்பதே அவரது ஆளுமைக்கான அடையாளம்.

...பகிர்வார்கள்

கேள்வி எழுப்பும் கயிறு!

பள்ளி மாணவர்களிடம் சாதி ஆதிக்கம் எனும் நச்சு விதைக்கப்பட்டதன் விளைவு, நாங்குநேரியில் ரத்த சாட்சியாக வெளிப்பட்டுவிட்டது. சமூகநீதி, சனாதன எதிர்ப்பு, ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் முன்னேற்றம், தமிழ் சமூகம் என எத்தனை முனைப்புகளுடன் சமூக மாற்றத்தை விரும்புவோரும், அரசும் செயல்பட்டாலும் சில அரசியல் பிற்போக்கு அநீதி சக்திகள் மக்களைப் பிரித்து ஆதாயம் அடைவதிலேயே குறியாக உள்ளன. அதன் விளைவுதான் மாணவர்கள் மத்தியிலும் விரிவிலும் சாதி என்கிற நச்சு. அதற்கு எதிராக மாணவர்களிடம் எப்படி வினையாற்றுவது, சாதி நச்சுக்கு எதிராக மாணவர்களின் உள்ளத்தை எப்படி தயார்படுத்துவது என பேசுகிறது ‘கயிறு’ என்கிற சிறார் நூல். வளரிளம் பருவத்தினர் வாசித்து, உரை, கேள்வி எழுப்ப பள்ளிக்கூட மாணவரின் பார்வையிலேயே பேசும் இந்த நூலை எழுதி இருக்கிறார் சிறார் எழுத்தாளர் விஷ்ணுபுரம் சரவணன். ‘ஓங்கில்கூட்டம்’ வெளியிட்டுள்ள இந்த நூல், காலத்தின் தேவை அறிந்து மாணவர்கள் மத்தியில் கொண்டு சேர்க்க வேண்டியது நமது கடமையாகிறது.

பள்ளாஷ்பேக்

குமார சம்பிரமணியம்

முப்பாலும் மூன்று இயக்கங்களும்!

திராவிடக் கழகத்தில் சில மாதங்கள் பொதுச் செயலாளராக இருந்த பன்மொழிப் புலவர் அப்பா துரையாள் எழுதிய ‘முப்பால் ஒளி’ என்ற இதழ் ஜனவரி 1, 1966-ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்டது.

அந்நிகழ்வில் தலைவர் கலைஞர் அவர்கள் வள்ளுவர் பட்டத்தைத் திறந்து வைத்துச் சிறப்புரையாற்றினார். நீதிக் கட்சிப் பொதுச்செயலாளர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் அவர்களும் அதே மேடையில் திருக்குறளின் மேன்மைகளை மேற்கோள் காட்டி உரையாற்றினார். ஒரே மேடையில் நீதிக் கட்சி, திராவிடக் கழகம், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆகிய அரசியல் இயக்கங்களைச் சார்ந்த தலைவர்கள் இடம் பெற்றுள்ளனர். அவர்களுடன் மேடையில் இடம்பெறும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்ததை நினைத்து இந்நேரத்தில் மகிழ்கின்றேன்.

—குமார சம்பிரமணியம், மாவட்ட இலக்கிய அணித் தலைவர், நெல்லை மத்திய மாவட்டம்.

இது போன்ற அரிய புகைப் படங்களை சிறு குறிப்புடன் எங்களுக்கு அனுப்பங்கள். அலைபேசி எண் அவசியம். அனுப்ப வேண்டிய முகவரி: அன்பகம், 614, அண்ணா சாலை, தேனாம்பேட்டை, சென்னை - 600 018. வாட்ஸ்ஆப் எண் : 90033-24473 மின்னஞ்சல் youthwing@dmk.in

கருவூலம்

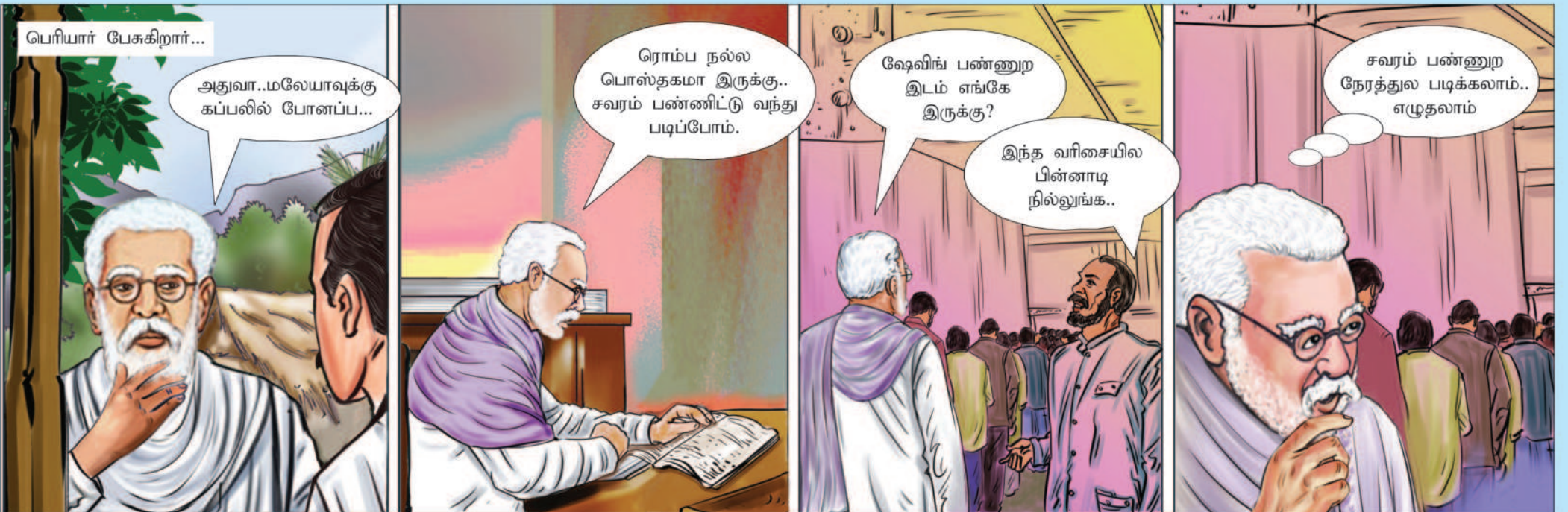
வெரியாருக்குச் சிலை!

1974 - ஆம் ஆண்டு, கழக ஆட்சியின்போது சென்னை அண்ணா சாலையில், தந்தை வெரியார் சிலையைத் திறந்து வைத்தபோது, எதிர்க்கட்சியாக இருந்த அ.தி.மு.க சார்பில், அதே நாளில் கழகத்துக்குப் போட்டியாக, அண்ணா மேம்பாலத்தருகே வெரியார் சிலைக்கான பீடம் கட்ட அடிக்கல் நாட்டு விழாவினை நடத்தினார்கள். அண்ணா மேம்பாலத்தின் ஒரு பக்கத்தில் வைத்தால் பார்வையாக இருக்காது என்றும், வேறொரு இடத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கவும், என அரசின் சார்பில் சுவறியபோதும் மறுத்துவிட்டனர். அவர்கள் கொடுத்த வரைபடத்தை ஏற்றுக் கொண்டு கழக அரசு அனுமதி அளித்தது.

திராவிடத்தால் வாழ்கிறோம்

215

எழுத்து : கோவி.லெனின்
ஓவியம் : கி.சொக்கலிங்கம்

-வாழ்வோம்